

Elfogultság. Sok tételben

Kezdhethném a mokrini darvakkal 2007-ből. A kisoroszi tizenkettedik Találkozóval. Lőrík Gizivel, Hódi Jenő és Faragó Árpád bátyáinkkal!

Igen, ezzel kezdődik számomra: Lőrík Gizzellával és társulatával, Hódi Jenő bátyáinkkal, tanítónkkal, Szöllősy Vágó Lászlóval, Dudás Károllyal, Hajnal Jenővel, Ágoston Pribilla Valériával, Brestyánszki Rozival, Gondí Martinával és Arancsity Angélával, azzal, hogy hány út vezet azóta is Kisoroszra! A csodával kezdődik, ami mindmáig tart(hatatlanul tart)!

S hány út vezet Kupuszinára, Bácsgyulafalvára, Tordára, Szilágyira, Péterréverre, Magyarcsernyére, Bácsfeketehegyre, Nagykikindára és Szajánba...?!

De ebben a *világban* nem utak, nem távolságok vannak: hanem szentség és szentégtelen pontosság: (p/v)arázsból felhúrozott *deszkasor*: erős erdő a talp alatt: a hit a Teremtő világában: törzsek, ágak, forró villogás: alázat és közösség!

Ennek a tájnak ösztönös világalkotói vannak: Tóth János, Lepár Ferenc, Kuntity Zámbo Klementina, Molnár József, Izelle Károly, Robotka István, Jenovay Lajos, Lőrík Gizella, Döme Zoltán Bimbó, Nagy Aleksz, Gosszé Endre, Andrasics Albert, Bakator János, Rozsi Adrienn, Tóth Harangozó Vera, Rippli Litvai Katica és Litvai Karolina, Kósa Zoltán, Foki István, Szabó László, Krályevácskí Eszter, Bosnyák Mária, Dognár János, Szarka Zoltán, Törteli László, Bálint Klára, Tót Zsaklina, Égető Károly és Vajda Arnold, Gellér Zoltán és Muskovity Károly, P. Bartusz Karolina... Tudom, a fenti sorolás nem teljes, nem lehet teljes, mert itt van számunkra, sokunk számára még: Oláh Tamás, Mácsai Mónika, László Sándor, Crnkovity Gabriella s Kálló Béla, Hajvert Ákos és Greguss Zalán, G. Erdélyi Hermina, Ralbovszki Csaba, Csernik Árpád s a fiatalok: Dévai Zoltán, Nešić Máté, Virág György, Lőrinc Tímea, Kucsov Borisz, Maletaški Krisztina, Nyári Ákos, Patyerek Réka... Néhányótok már az égből



kémelek: „Zeng a kerted: énekel / annyi ékes szép madár!”

Kezdhethném a mindenkori vendégszerezzettel. Vagy plébános atyafiainkkal, parókiákkal. De folyamatosan csak elakadok: cikázom és félek közben, hogy mily pontatlanul emlékszem. Hogy kifelejtetek. Hogy megmástitok. Hogy eltékozlok valami igazán fontosat! Talán általánosítani kellene... A csodát?! A csodahozókat és -tevőket?! Lehet ilyen?!

Negyedévszázada *újból* ünnep lehet, hogy színjátszásunk több mint százéves múltra tekint vissza: fontos megemlíteni ezt, hisz az elmúlt néhány évben Kupuszina, Szabadka és Torda is ezt ünnepelte: csodát, csodatevőket és csodahozókat, a kocsmából induló kezdeteket és kezdeményeket, iniciátorokat és hűvéthető-felzúgást...!

Negyedévszázadnyi csoda: s most azon töröm a fejem, vajon mindvégig Dienes Laci volt-e a kupiszini zenekar vezetője s Tót Zsaklina mióta vezeti a tánckart? Robotka Istvánék hány településen is rendeztek? És a szabadkai papnevelő gimnáziumból indult Tóth János mit gondolhat most magában? Lepár Ferenc és Tóth Hunor szoktak-e az *Énekes madárról* vagy az *Édes fiaimról* nosztalgizálni? A szilágyiak mikor készülnek el egy újabb egyszestés darabbal? Melyik darab lesz az? Király Sándor min tőri épp a fejét? Orcsik atya és Bogdán atyák most épp mit csinálnak? Doroszló, Gombos és Torda vidámszínpadosait mikor hozzuk össze? Kupuszina mikor lesz *újból* házigazda? Hát Temerin lesz-e valamikor a közeljövőben? Szöllősy Vágó László mit üzen a ma számára? Hát Berta Ferenc és Hódi Jenő bátyáink?

Évszázados, évtizedes és pillanatnyi kérdések s válaszok: *szüntelen keletkezés.*

Sutus Áron

...de végül is, itt vagyunk!

Tisztelt Olvasók!

Engedjék meg, hogy a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület nevében köszöntsek minden érdeklődőt! Számunkra nagy örömmel szolgál, hogy végre elérkezett ez a nap is, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója, és ismét együtt lehetünk, ismét vendégül láthatjuk Önöket.

Nagy lelkesedéssel készültünk erre a jelentős, a Magyar Nemzeti Tanács által kiemelt, nemzeti jelentőségű rendezvényre. Nem először szervezzük, de a járvány miatt kialakult helyzet, ez a bizonytalanság, hogy mikor is legyen, hogyan is lehetne kivitelezni, mindannyiunk lelkén nyomot hagyott, de végül is, itt vagyunk!

Igyekezünk megfelelő helyet biztosítani a vendégek, fellépők, zsűri és a nézők számára. Egyszerűen szeretnénk jó házigazdák lenni!



Sokat tervezgettünk, sokat dolgoztunk, és igyekeztünk minden érdeklődőt, minden civil szervezetet bevonni a munkába, hisz közösen, együtt minden egyszerűbb.

Ez az esemény nagyon fontos az Ady Endre Művelődési Egyesület, de az itt és a környezetünkben élő magyar emberek számára is. Településünknek nagyon fontos, hogy ott-hont adjon, ha csak egy pár napra is, azoknak az embereknek, akik évtizedeken át a magyar kultúra érdekeit szolgálják, akik szívvel-lélekkel játszanak, dolgoznak a közönség szóraztatására, a magyar kultúrát és hagyományainkat öregbítik.

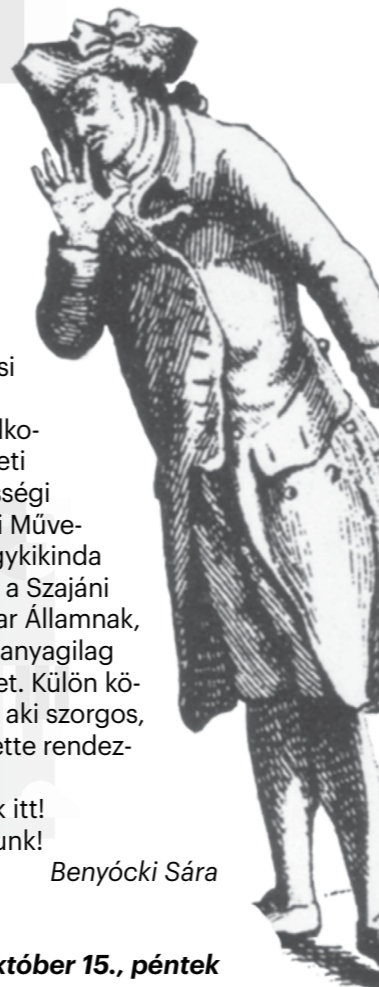
Az utóbbi években egyesületünk színjátszó csoportja nagy sikereket ért el itthon, vidéken is, sőt még határainkon túl is. A tavalyi év nagyon megtépzta soraikat. Sokan munkába álltak, és 3 váltásban dolgoznak, elköltöztek városba vagy külföldre a jobb élet reményében. Már a középiskolás gyerekek is bentlakásos diákok, csak hétfőig járnak haza, tehát mindig kevesebben vagyunk. Mi, akik itt vagyunk, itt maradtunk, bízunk benne, hogy minden ide érkező vendég jól érzi magát nálunk, és szép élményekkel távozik, megmarad emlékeiben ez a találkozó.

Köszönettel tartozunk a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetségnek, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek, a Magyar Nemzeti Tanácsnak, a Tartományi Művelődési, Tömegtájékoztatási és Vallási Közösségi Titkárságnak, a Tartományi Oktatási, Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Kisebbségi – Nemzeti Közösségi Titkárságnak, a Köztársasági Művelődési Minisztériumnak, Nagykikinda Község Önkormányzatának, a Szajáni Helyi Hözösségnek, a Magyar Államnak, a civil szervezeteknek, akik anyagilag támogatták rendezvényünket. Külön köszönet minden személynek, aki szorgos, áldozatos munkájával segítette rendezvényünket.

Nélkülük most nem lennénk itt!

Erezzék jól magukat nálunk!

Benyócki Sára



A találkozó nem tréfalimester

2021. október 15., péntek

A láthatatlan fonál

NEGVED ÉVSZÁZAD MÚLTÁN

„A kezdet. Mondhatnám akár: beleveszik a múlt kódébe. De hát nem veszik bele. Itt él bennem, itt él bennünk elevenen.”

Ezt mondtam 2015. április 10-én, pénteken este Kupuszinán – Bácskerteszen a jubileumi, huszadik találkozót útjára bocsátó köszöntőben.

Lám, még csak bő fél évtized múlt el, történelmünkben röpké pillanat, s most kicsit mégis másképp látom a dolgokat. Ugyan csak egy árnyalattal, de fontos árnyalattal. Talán mert megöregedtem, s ez óhatatlanul magával hozza a teljes őszinteséget. Igen: nem minden, de sok minden beleveszett a múlt kódébe. Befűtta a hó, belepte a por. Mondom: nem mindent, de sok mindent és sok mindenkit. Olyan dolgokat és olyan nagyszerű embereket, amelyekbe és akikbe nem csak fél kézzel, hanem mind a két kezünkkel és teljes szívünkkel kellene belekapaszkodni. Életünk, kisebbségi létünk minden területén. Mert olyan példaértékű dolgok történtek akkoriban, amelyekbe bízást bele lehet kapaszkodni nemcsak a most építkező generációknak, hanem az elkövetkezőknek is. Mint ahogy az akkor építkezők belekapaszkodtak az előtük járók közösséget megtartó cselekedeteibe.

Sokat beszélünk mostanában az építkezésről, az építkező közösségről. Egyesek úgy beszélnek róla, mintha most kezdődött volna csak el, mintha velük kezdődött volna. Előtte semmi és senki. Sivtag és pusztaság...

Mintha nem lett volna 1952 nyara – alig nyolc esztendő múlt csak el kegyetlen megtizedelésünk óta! –, amikor a palicsi Magyar Ünnepi Játékokon több tízezer délvidéki magyar ember sereglett össze, s mutatta meg a legkülönbözőbb műfajokban, művészeti ágakban elpusztíthatatlan, kiiríthatatlan tehetségét, élni akarását, mintha sohasem

lett volna a Magyar Kultúrszövetség, annak kilombosodó, szerteágazó tevékenysége, szétverése és újjáélesztése, mintha nem jött volna létre a legszigorúbb időkben a kulturális ernyőszervezetünk, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség, mintha nagy-nagy-erő-



2021. október 15., péntek



tesztéssel nem újítottuk volna fel az Ünnepi Játékokat, ezt az egész tartományt behálózó gazdag rendezvénysorozat, mintha nem raktuk volna le Zentán, a győzedelmes csata színhelyén a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet alapkövét, mintha...

A meglehetősen zord, anyanyelvű kultúrának nem éppen kedvező időkben lerakott alapokra építkezett rendezvényünk is, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója, a Kárpát-haza legtömegesebb, és bátran mondhatjuk, legszínvonalasabb műkedvelő színjátszó összesereglése, a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt rendezvénye, erre építkeznek majd az elkövetkezők is, ha lesz közöttetek, kedves barátaim, elég elhivatott építőmester. Márpedig lesz: összekapaszkodva közösen tettünk és teszünk érte, hogy legyen...

Az indulásra még többen emlékezünk: a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnökségi ülése, Berta Feri felállva mondja: „Gyerekek, hozzuk tető alá, szervezzük meg ezt a találkozót. Nincs most ennél fontosabb dolgunk!” Dr. Szöllősy Vágó László már jegyzetel is, a rá oly jellemző módszerességgel írja a legsürgősebb tennivalókat. Perceken belül megszületik az egyhangú döntés. Berta Ferenc kisoroszi színjátszócsoporthoz vezető, amatőr rendező, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnökségi tagja, Szöllősy Vágó László a pszichológia doktora, művelődésszervező, a VMMSZ főtáskára. Hol vannak

már! S hol vannak már az első időszak elnökségi tagjai, rendezői, szervezői, színjátszói közül sokan. Ám ami akkor, negyed századdal ezelőtt elkezdődött, az tartósan itt van velünk. S általa, kisugárzása által itt vannak ők is: biztatnak és erősítenek bennünket, hogy higgyünk benne: van remény.

Az előbb már név szerint is megidézt nagyszerű urak mellett ezen a jubileumi találkozó nagy-nagy megbecsüléssel kell említenünk Faragó Árpádot és Hajnal Jenőt, akik hosszú éveken keresztül a vállukon vitték, a szívükön viselték rendezvényünket, és teszik ezt most is. S velük együtt azokat, akik a művészeti tanács tagjaként, zsűritagként, kultúránk iránt elkötelezett szakemberként segítettek és segítenek bennünket: dr. Káich Katalin tanárnő, Ágoston Pribilla Valéria, Brestyánszki Boros Rozália, Kovács Frigyes, Körösi István, Csernik Árpád, Krizsán Szilvia, G. Erdélyi Hermína, Magyar Attila, Táborosi Margaréta, Lőrinc Tímea, Perényi Balázs, Czajlik József, Soltész Tibor tanár úr Budapestről – remélem, senkit sem felejtettem ki! Aztán a szervezés, a vendéglátás irgalmatlanul nehéz és összetett munkáját végző helyi embereinket. S még véletlenül sem feledkezhetünk meg a Találkozót most vállukon és szívükön viselőkről: Gondi Martináról, Sutus Áronról, Hajvert Lódi Andréáról, Raffai Ágíról, Varga

Tamásról, Virág Kiss Anitáról és Fábán Mónikáról és a mindenkori csapatokról... Róluk megfélekezni ebben az ünnepi pillanatban legalább akkora mulasztás volna, mint megfélekezni a Találkozót útjára indítókról. Vagy a negyed évszázad legszebb pillanatairól. A menekültekkel elárasztott Szilágyi például ismét élni kezdett a Találkozó által, valami hasonló történt annakidején itt Szajánban is, s Kupuszinán, amely öt alkalommal is vállalta a hozzáértő és gondos házigazda szerepét... A legemlékezetesebb Találkozó talán mégis Muzslyán zajlott: a NATO-bombázások félbeszakították ugyan a rendezvényt, ám amikor vége lett az egésznek, ott és úgy folytattuk, mintha csak félbe sem szakadt volna...

„Nem hibátlan a Találkozó konstrukciója, és nem hibátlan a szervezése, de valami láthatatlan fonál mégis összetartja, ugyanúgy, mint ahogy magát az amatőr színjátszó mozgalmat is”, fogalmazta meg a huszadik évfordulón Hajvert Lódi Andrea. „Tenni akarás? Az együtt munkálkodás, a közös alkotás öröme? A kifejezés vágya? Az összetartozás vágya? A nyomot hagyni a világban vágya?...”

Mindegyik, kedves Andrea. És így volt ez annak idején is, amikor egymásba kapaszkodva létrehoztuk.

És most már biztosan tudom: áttalatok, veletek így lesz ez a jövőben is.

Dudás Károly

SÚGÓ

A találkozó nem tréfa



2021. október 15., péntek

SÚGÓ

Vajdasági Amatőr Színjátszók Találkozója 2020. Szaján

ÍGY KÉSZÜLTÜNK

2020 februárjában helyettes magyartanárként dolgoztam a szajáni általános iskolában. Habár a legrövidebb hónap, február sokunk számára mégis végelethetetlenül hosszúnak tűnik. Ezeknek a hideg, szürke, hihetetlenül egyforma napoknak Benyócki Sári néni telefonhívása vetett véget. Azért hívott, hogy elmondja, Szajánban tartják a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját április 17-étől. Hihetetlenül megörültem ennek a hírnak. Tudtam, hogy aktívan részt kell vennem az előkészületekben, a diákzsűri mentorálásában, a Sűgóban megjelenő munkák összegyűjtésében, és ez hatalmas izgalommal töltött el.

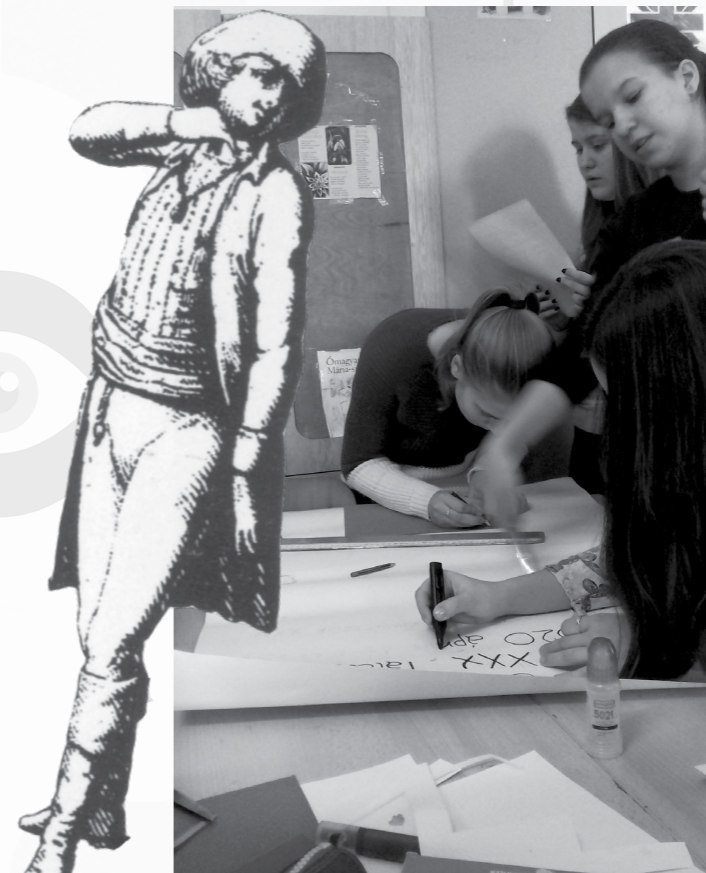
Február 26-án este tartotta meg a szervezőbizottság az első gyűlését a Színházterem öltözőjében. Minden szervező arcán lelkes elhatározottságot láttam. A legfőbb napirendi pont a helyszín előkészítése volt. A nagyterem színpadán még a karácsonyi dekoráció ékeskedett. Első benyomásra ridegnek tűnt: hatalmas, üres és sötét volt, de behunyt szemmel láttam, ahogy a lelkes szajáni közönség majd



melegséggel tölti meg. „A világitással valamit kezdeni kell” – hangzott el. Reflektorok beszerzése, égők cseréje – jöttek az ötletek. Kiderült, hogy villany- és vízvezeték-szerelőre is szükség lesz majd, és néhány helyiséget be is kell majd meszolni. Egy nagytakarítás is ráért az épületre, amit március első hetén munkaakció keretében terveztek megvalósítani.

Az iskolában március negyedikén kezdtek a ráhangolódást egy szakkörön, ahol a színházról, színművészetről és magáról a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójáról meséltem a diákoknak. Részleteket mutattam híres vígjátékokból, majd a tanulók közösen egy plakátot készítettek a találkozó megnyitójára. Az akkori nyolcadikosok még emlékeztek a 2014-ben Szajánban tartott szemlére, és csillogó szemmel vették tudomásul, hogy ez alkalommal ők is aktívan részt fognak venni ezen, a falu számára is meghatározó eseményen. A diákzsűriben közülük heten is jelentkeztek, ami engem is meglepett, de biztos voltam benne, hogy nagyon jó csapat lesznek. Közeledett a dolgozatok írásának időszaka is. Szajánnal (történelme, jelenkori élete, híres szülőttei), illetve a színházzal kapcsolatos témákkal készültem, hogy a legjobb munkákat meg tudjuk majd jeleníteni a Sűgóban is. Minden jól alakult, izgatottan várták a találkozó kezdetét a tanárok, a diákok, a szervezők és a falu lakosai egyaránt, amíg március 14-én életbe nem lépett a szükségállapot. Bezárások, online oktatás... A Szemlélt elhalasztották. Azóta eltelt másfél év, ami alatt olyan dolgokat éltünk meg, amit talán még most sem hiszünk el. 2021 szeptemberében kaptuk a hírt, hogy az ősszel végre megrendezésre kerül a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. Találkozója. Vajon el merjük hinni?

Bóbán Livia



2021. október 15., péntek

Kalandos utazások a szajáni színjátszásban

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. jubiláris Találkozója alkalmából, melyet kis és egyre kisebbé zsugorodó falunkban rendeznek meg idén, szeretnék egy kis visszatekintést készíteni falunk művelődéstörténetéről, pontosabban az amatőr színjátszásról az elmúlt egy évszázadban.

Legnagyobb érdeme falunk művelődési életében az 1903-ban alakult **Gazdakör**nek volt, egészen a II. világháború végéig. Tevékenysége nyomán 1920-ban megépült az egyesület hatalmas díszterme, szép színpaddal, ami nagymértékben megkönnyítette a műkedvelő színjátszást. A 150 tagot számláló egyesület számtalan színdarabot vitt színre, többnyire a magyar népszínművek legjobb darabjait, valamint számos vallásos tárgyú darabot, egyfelvonásost, vígjátékot és daljátékot is.

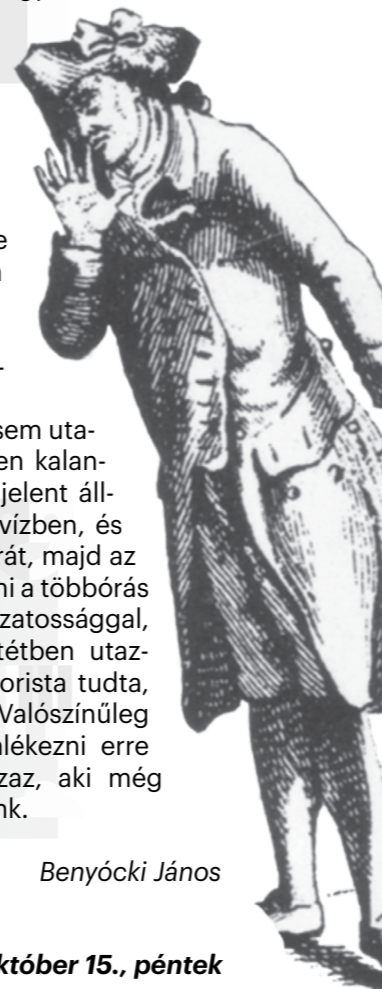
Az előadott nagyobb színdarabok: *A harag* • *Cigány* • *Terézia nővér* • *Gyimesi vadvirág* • *Falu rossza* • *Tépett rózsza* • *Juhászlegény* • *Sárgapitykés közlegény* • *Gyurkovics lányok* • *A kunyhóban* • *Piros alma* • *Leánycsel* • *Torockói menyasszony* • *Régi szerető* • *Megértés* • *Méltóságos csizmadia* • *Igazhitűek* • *A vén bankos és fia*, *a huszár*...

A II. világháborút követően az egyesület hanyatlásnak indult, majd hamarosan meg is szűnt. Hogy falunkban mennyire szükség volt a művelődési életre, a színpadi előadásokra, mi sem bizonyítja jobban, hogy a Gazdakör szerepét átvette az 1948-ban alakult **Ady Andre Művelődési Egyesület**, amely folytatta a megkezdett munkát. Ez az egyesület, amely a mostani Találkozónak a házigazdája, azóta igyekszik méltó utódja lenni a fent említett egyesületnek, és immár közel háromnegyed

évszázada törődik falunk művelődési életével.

E sorok írója gyerekként, 1967-ben lépett először színpadra a *Sári bíró* című népszínműben. Azóta sok-sok darabban szerepelt, rengeteg élmény fűzi az egyesülethez. A sok szép élmény (az idő múltával a rossz élmények is megszépülnek) közül kiemelnék egyet. Az 1970-es évek elején Törökkanizsára mentünk színházi szemlére. A darabban szereplő lányok, a rendező és az idősebb szereplők utazását személyautóval oldották meg, de a saját magunk készítette díszlet szállítását úgy tudtuk megoldani, hogy a helyi szövetkezet rendelkezésünkre bocsátott egy mondhatni rozoga traktort egy még rozogább pótkocsival, amire gondosan felraktuk a díszletet úgy, hogy mi, fiatal fiúk is felférjünk, és traktorral, pótkocsival mentünk leadni a színdarabot. A járművünk állapota miatt csakis nyári utakon, azaz földutakon tudtunk eljutni Törökkanizsára. Nyár volt, rekkenő hőség, izzadtunk, mint a szódás lova, a traktor által felvert por ránk rakódott, olyanok voltunk, mint a vályogvetők. Mire nagy sokára odaértünk, az anyánk sem ismert volna ránk. Hogy a helyzet még bonyolultabb legyen, nem volt hol lemosni magunkról az út porát vagy inkább sarát, hát lementünk a Tiszára, szépen tisztára súroltuk egymást, és mehetett az előadás. A zsúrizésre már nem emlékszem, nem is az volt fontos számunkra, hogy milyen helyezést értünk el a szemlén, ami fontos, hogy OTT VOLTUNK!

Erre a találkozóra senki sem utazott a résztvevők közül ilyen kalandosan, nem tudják, mit is jelent állni a Tiszában derékig érő vízben, és egymásról súrolni az út porát, majd az előadás után újból nekivágni a többórás útnak hazáig azzal a változatossággal, hogy hazafelé már vaksötétben utaztunk, és talán csak a traktorista tudta, hogy éppen hol is jártunk. Valószínűleg ők nem is fognak így emlékezni erre a találkozóra, mint mi, azaz, aki még a csapatból itt van közöttünk.



Benyócki János

2021. október 15., péntek

A találkozó nem tréfa

Ma a Találkozó színpadán

KUPUSZINIAK NYITJÁK A JUBILÁRIS TALÁLKOZÓT

Bár minden évben a házigazda nyitja a Találkozót, az idei évben mégis rendhagyó módon a zsinórban háromszoros Pataki László-díjas társulat teszi ezt meg. Azt, hogy ez miért is alakult így az idei évben, Beszédes Anna interjújából megtudhatja a kedves Olvasó. Vártuk ezt a napot, ezt a találkozást, hiszen több mint két éve készülünk rá. S bár kisebb létszámmal, kevesebb előadással, de nagyon nagy szeretettel és örömmel indítjuk útjára ezt a Találkozót (is).

Október 15., péntek, 19.30 óra
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület,
Sturcz József színjátszó csoport, Kupuszina

Kupuszinán (Bácskertesén) mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadást 1919-ben rendezték meg, és osztatlan sikert aratott. A *Cigány* című három felvonásos dalos népszínművet **id. Stucz József** rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehetnek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igen csak érdekli az amatőr színjátszást és, hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. A színjátszó szakosztály legnehezebb időszak az 1924-1947-ig tartó évek lehetnek, mivel ebben az időszakban nem rendelkeztek művelődési otthonnal, sem pedig nagyobb teremmel. Az 1996 óta megrendezésre kerülő Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján minden évben szerepelnek a kupuszinai műkedvelők, és az évek során több rangos elismerésben is részesültek. A faluban ötször szervezték meg eddig a Találkozót. 2015. augusztus 19-én, Budapesten a Sturcz József Amatőr Színjátszó csoport átvehette a Külhoni Magyarokért Díjat.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1998 – A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelhetett Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizódszerep díját Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításért a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszerep díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját.

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. A legjobb férfi főszereplő díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 – Görgy Gábor *Szexbogyó* című bohózatának színreviteléért Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – A Huszka Jenő – Martos Ferenc szerzőpáros által írt *Gül Baba* című előadásért a társulat a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István *Ludas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkár illette meg.

2007 – A *Francia Szobalány* (Jacques Deval drámája) című előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley néne* című előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Mórócz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért a közönségdíjat vihette haza a csapat, melyet Molnár József rendezett.

2013 – Az *En és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért, Kata szerepének megformálásáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplőnek járó díjat.

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pa-



taki-díjban és közönségdíjban is részesültek.
2016 – A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyerte a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzseri szerepének megformálásáért, valamint hazavihették a közönségdíjat is.

2017 – A csoportot Pataki László-díjjal tüntette ki a zsűri a találkozójának legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Gosszé Endre *Trezka* című darabjéért, melyet Molnár József állított színpadra.

2018 – Pataki László-díjat érdemeltek ki a találkozójának legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért az *Egy boldog század csinál* című előadásukért, melyet Molnár József állított színpadra, emellett a zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal tüntette ki Molnár Oszkárt az előadásban Suarez Rodrigo gróf és Dömötör, a főpincér szerepének bravúros megformálásáért, valamint a legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat a zsűri Kiss Katalinnak Zsanett, a főlakáj szerepének megformálásáért adta.

2019 – Pataki László-díjat érdemeltek ki a találkozójának legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Tuladunai* című darabért, melyet Molnár József állított színpadra, valamint Ferenczi Ibolya-díjat kapott Csernai Panna Évi szerepének megformálásáért.

A kupuszinai Sturcz József színjátszó csoport bemutatja:

Ábrahám Pál: *Viktória* (120')
Operett két felvonásban



SÚGÓ

Szereplők:

Viktória – Csernai Panna
Koltay László tengerészkapitány – Zsivu Péter
Axel Webster, a svéd nagykövet – Csorba Nándor

Rácz Jancsi – Molnár Oszkár
Rikette, a szobalány – Koleszár Judit
Miki, Viktória testvére – Kiss Gábor
Ah Wong, Miki felesége – Tadián Viola
Kinai excellenciás úr – Molnár Dávid
Csin, a szobalány – Guzsvány Jázmin
Japán tiszt – Limburger Dávid
Böksi – Dubacz Éva
Zsuzsi – Limburger Emilia
Zenekarvezető – Tadián Zsolt
Zenészek – Pudelka Valentin, Prislínger Jovana, Péter Mihály, Marások Róbert, Limburger Dávid

Táncosok – Tumbász Leonárd, Lukácsevity Lara, Kulundzsic Klaudia, Tadián Zsolt, Limburger Dávid, Guzsvány Jázmin, Molnár Dávid

Rendezte: Molnár József

Zenei rendező: Dienes László

Zenészek: Dienes László, Koleszár Nándor

Koreográfus: Tót Zsaklina

Díszlet: Tót Zsaklina, Balog Tibor

Jelmez: Dienes Koleszár Valéria

Tehnika: Balog Tibor

Sugó: Kiss Katalin, Limburger

Georgina

Ügyelő: Balog Valéria

Háttértechnikusok:

Tót Zsaklina, Kiss Mihály,
Magyar Péter, Csernák
László, Pécsi József

A találkozó nem tréfámester



SÚGÓ

Holnap a Találkozó színpadán

A holnapi napon két előadással folytatjuk a programot. Vajon mindig szerencse-e a szerencse? Vajon mindig s mindenkinek ugyanazt jelenti? De mi lehet a táskákban? És kinek ki kije lehet? Sok-sok kérdés, szövevényes történet. Ugye nem felejtett el jegyet foglalni a kedves Néző?

Október 16., szombat, 16.30 óra

Bácsfeketehely Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület, Soma amatőr színtársulat, Bácsfeketehely

Tersánszky Józsi Jenő: *Kakuk Marci* (70')
Vígjáték

Rendezte: Hajvert Ákos

Az előadásról: Sokszor úgy érezzük, hogy a sors és a körülöttünk lévő áramlatok ide-oda sodornak bennünket. Főhősünk, Kakuk Marci sincs másként ezzel. Egy nem túl bonyolult világban igyekszik helytállni, legtöbbet kihozni a helyzetekből, amelyekbe belecsöppen, de nem mindig sikerül a saját javára fordítani a szerencse kerekét. A megélt helyzetek, a tapasztalat formál, alakít, s ha anyagiakban nem gyarapodunk, még mindig ott van a lelki gazdagodás lehetősége. A kérdés, hogy megragadjuk-e a kínálkozó alkalmat...



Október 16., szombat, 19.30 óra

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja, Bezdán

Claude Magnier: *Oscar* (110')

Vígjáték

Rendezte: Foki István

Az előadásról: Ha valakiből fiatalon adócsalás és más csalafintaságok módjában gyorsan gazdag ember lesz, általában elfelejti, hogy hol kezdte az életet... A közismert gengsztervígjáték főszereplőjének, Möszyő Barnier-nek rengeteg vállalata és rengeteg pénze van. És két lánya, de csak az egyikről tud. És a két

lánynak van három kérője, de amikor beosztja, Christian beállít egy ékszerekkel teli táskával, már semmi nem érdekli, csak a táskák. Viszont táskából is van még kettő. A cselekmény további bonyolódásába belesegít

a feleség, de a szerelmes sofőr is, a cseléd, aki mindent tud a házban, és még számos szereplő. De hogy mi lesz ennek a tele poénal megírt vígjátéknak a csattanója, döntse el a kedves néző, ha megnézi előadásunkat...

„Az Oscar végtelenül szórakoztató vígjáték: hatalmas itt a »piros, hol a piros« játszma szerelmekkel, bőröndökkel és ajtókkal.” (Fidelio)

12 éven aluliaknak nem ajánlott!



Mozogjon csak szépen MÉG SOKÁIG...

A 25. TALÁLKOZÓRA KÉSZÜLT KIÁLLÍTÁS MARGÓJÁRA

Hosszasan gondolkodtam, mit is írhatnék a kiállítás megnyitójára. De nem azért, mert nem volt mondandóm vagy gondolatom. Nekifogtam: megírtam egy bekezdést, megírtam kettőt, kitértem a darabválasztásra, arra, hogy mi az amatőr színjátszás, hogy milyen itt lenni, hogy ki mindenki szerepelt eddig a találkozón, milyen csodák vagytok. S ekkor valami belső készletre elkezdtem olvasni. Olvasni Faragó Árpai bácsi könyvét, a *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*, s rájöttem, hogy ő már MINDENT leírt, ha nem ő, akkor a Sűgő hasábjain Hajvert Lódi Andi, Gigi, Tamás, Áron, Martina és sorolhatnám még a neveket meg a témákat, mi mindenről akarTAM beszélni... Hát jól kitoltak velem.

S ekkor ért a heuréka: milyen jó! Hát milyen sokan a szívükön hordozzák a Találkozót! Hogy mennyire jó, hogy igazából már nem tudok újat mondani, hanem csak egyszerűen azt érzem a kiállítást nézegetve, hogy a vajdasági amatőr színjátszásban MÉG mozog a közösségi szellem: hiszen vannak, akik szeretnek közösségbe eljárni, s közben kultúrával foglalkozni, vannak, akik helyi szinten segítik őket, vannak, akik szakmailag támogatják őket, vannak, akik pályázatok meg támogatások útján anyagilag tolják a szekerüket, vannak, akik szerveznek nekik találkozási lehetőséget, vannak, akik írnak és mesélnek róluk. Vannak olyan társulatok, akik a kezdetektől építik a Találkozó történetét, mindig vannak újonnan érkezők, és láthatjuk, hogy van/lesz utánpótlás is. Vannak, akik díjakkal térnek haza, mások élményekkel. És ha ez a sok ember nem lenne, és nem egy közös célért tenne, akkor ma fotókiállítás sem lenne.

Mert azt mondják, hogy azok, akik lenyomják a művelődési ház kilincset, a lábtörlőn hagyják a privát ügyeiket: mert a színház egész embert kíván, s onnan már, hogy valaki a színpadra lép, már nem a hétköznapi gyermekét nevelő, munkába járó ember. S valójában mégis az. Szóval valójában tényleg letörli teljesen a lábát azon a lábtörlőn? Szerintem ez különbözteti meg a műkedvelőt a hivatásostól: a műkedvelő közösségbe, a második családjához megy, örülni egymásnak, s így, ilyenformán letenni a hétköznapi gondokat. Tapasztalatból mondom, hogy míg a hivatásosnál a színház lehet a hétköznapi gondok forrása, addig az amatőrnél pont az ellenkezője. Persze, itt is találkozhatunk kudarcokkal, megtorpanással: külföldre költözéssel, vírushelyzettel,

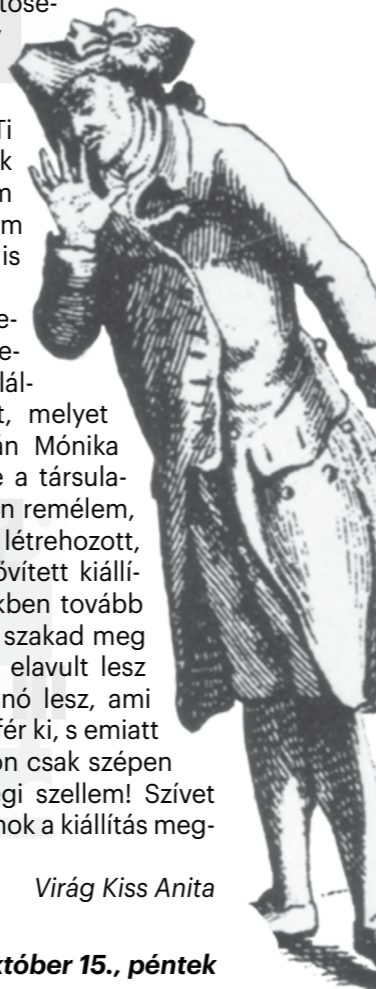
családalapítással, kiöregedéssel. De higgyétek el ti, akik ezen a Találkozón részt vettek, és ti is, akik szerettetek volna, de nem tudtatok eljönni, hogy a hitetek és akaratotok, az egymásra figyelésetek, a belső összetartásotok áll a sikereitek mögött, az, hogy mindenki önzetlenül beleteszi a közös nagy kosárba azt, amit bele tud. S nem vár cserébe semmit. Mert a befektetett munka nem mindig fizikai valóban térül meg: mindinkább lelki feltöltődésben, s ahhoz, hogy az ember ne fásuljon bele abba, hogy mindig csak ad, ahhoz újra kell értelmezni és értékelni azt is, hogy mit kapunk cserébe – mert ha nem is várunk, mégis kapunk valamit, nem is akármit: a valódi személyes kapcsolatokat. És sajnos, vagy nem, de a világ átalakulóban van, ezek a kapcsolatok is luxuscikké válnak, amiért az időnkkel és a kényelmünkkel fizetünk.

Azok nevében tudok nyilatkozni, akik *A kullisszák mögött* pannókon vannak: azt tudom biztosan, hogy a mindenkori szervezőknek eszébe, eszünkbe sem jutott az elmúlt években, hogy kicsit is megálljunk ebben a történetben: addig, amíg látjuk bennetek az erőt, az akaratot, addig minden lehetőséggünkkel azon leszünk, hogy támogassunk benneteket, s mi ezért a fizetségünk? Ez a sok-sok másik pannó, ahol Ti vagytok, ahol megmutatjátok azt, hogy a (szabad)idő nem minden esetben pénz, hanem más, fontosabb értékben is mérhető.

Kedves Találkozóra érkezők, kedves szervezők, szeretettel nyitok meg a 25. Találkozóra készült fotókiállítást, melyet Hajvert Lódi Andrea, Fábrián Mónika és Sutus Áron állított össze a társulatok archív képeiből. Őszintén remélem, hogy a huszadik Találkozóra létrehozott, majd a huszonötödikre kibővített kiállítási anyag a következő években tovább bővül, s egyszer majd azért szakad meg ez a sor, mert már annyira elavult lesz a dizájnya, s olyan sok pannó lesz, ami a legnagyobb foyer-ba sem fér ki, s emiatt kell újat létrehozni. Mozogjon csak szépen MÉG SOKÁIG az a közösségi szellem! Szívet melengető pillanatokat kívánok a kiállítás megtekintéséhez!

Virág Kiss Anita

A találkozó nem tréfa



2021. október 15., péntek

Ilyenek voltunk a színpadon

A SZAJÁNI TÁRSULAT ÉLMÉNYEI

A Nagykikinda községhez tartozó Szaján telis-tele van értékes emberekkel, annak ellenére, hogy mára már sokan elköltöztek innen. Ebben a rohanó világban az emberek nehezen tudnak időt szakítani a szórakozásra, kikapcsolódásra. Mindig csak a teendők vannak az előtérben. Azonban volt jó néhány elszánt személy, akik a szabadidejüket feláldozva arra törekedtek, hogy egy kis időre, míg színpadra álltak, szívük összes szeretetével mosolyt csaljanak az emberek arcára. Mára már a társulat megszűnt. Ki családot alapított, ki külföldre ment dolgozni, vagy ott folytatja tanulmányait. Boldogan emlékszünk vissza az előadásokra, hiszen olyan élménnyel gazdagodtunk, amiről sokáig beszélünk. De vajon hogyan élték meg maguk a színészek a felkészüléseket, az előadásokat? Erre kerestem a választ.

Zsigovity Tündét arról faggattam, hogy melyik darabokkal lépett fel.

– A *Helén és a tehénben* voltam a csúnya lány, *A miniszter félrelépben* takarítónő. Akkor még középiskolába jártam. Nehéz volt számomra ez az időszak, mert ha délelőttös voltam, akkor könnyebben mentek a próbák, de amikor délutáni váltásban jártam a suliba, akkor mindig késő este tudtam felmenni. *A miniszter félrelép* volt a nagy kedvencem. Szerintem azzal robbantunk be a köztudatba. Az volt az első darab, ahol összeszokott a társaság. Maga a színdarab is jó volt. Vicces előadásnak számított. Hiányzik a társaság. Jókat nevtünk, beszélgettünk.

Mi van akkor, ha azt állítom a kedves olvasóknak, hogy ismerek valakit, aki „hulla” jó színésznek számít, bizonyítja ezt a különdíja is. Aki még nem látta az alakítását, kérem, nézzék meg a darabot! **Zsigovity Tamást** faggattam arról, hogy milyen élményei voltak Bakai Béla alakítása során.

– Sok darabban szerepeltem. A *Páratlan párost* nagyon szerettem, ez volt az összes

A szajáni "Ady Endre" Művelődési Egyesület Drámai csoportja
Hely: Szajánban a Művelődési otthon színháztermében
Dátum: szombaton május 14.-én 20:00 h-i kezdettel bemutatja:

Ray Cooney: **"A MINISZTER FÉLRELÉP"**
címmű bohózatát

SZEREPOSZTÁS:

VITT PÉTER MINISZTER	NAGY ALEKSZ
GÁLAMB SÁNDOR	KORMÁNYOS ADÁM
A MINISZTER SZEMÉLYI TITKÁRA	MUNTYÁN RAMÓNA
VITT PANNI	BESZÉDES KLEMENTINA
A MINISZTER FELESÉGE	BESZÉDES ROLAND
MAROSI TÜNDÉ	ZSIGOVITY TAMÁS
AZ ELKÉSEN TITKÁRNŐJE	FEHÉR HELÉNA
A MINISZTER SZERETŐJE	ZOMBORI RÓBERT
MAROSI RÓBERT	ERDEI JÓZSEF
BAKAI BÉLA	ZSIGOVITY TÜNDÉ
MAGÁNDEKZITIV	BESZÉDES ATTILA
JAKAB BELLA APOLÓD	BENYÓCKI SÁRA,
A SZÁLLÓDAIGAZGATÓ	LUKITY ANNA
A SZOBALPINCÉR	TÓTH ANDRÁS,
A SZOBALPINCÉR	PALATYUS ERZSÉBET
SÚGÓ	ZOMBORI NATÁLIA,
JELMEZEK	ZOMBORI RENÁTÓ
DÍSZLET	LÁRADI ZOLTÁN
MUNKATÁRSÁK	

A RENDEZŐ ÉS A FELLÉPŐK
MINDENKIT SZERETTEL VÁRUNK!

BELÉPŐDÍJ: FELNŐTTEREK: 50,00 DIN
GYERMEKEKNEK: 50,00 DIN

PLANO: LARBY ZOLTÁN

produkció közül a legeslegjobb. Nagyon jók voltak a karakterek. A hulla szerep kimondottan nehéz volt. Ki kellett bírni nevetés nélkül, és túrnöm is kellett a fájdalmat, mert azért kaptam jócskán pofonokat is a darabban. Nemcsak egy pihe-puha arcsimogatás volt az, hanem igazi pofonok. Csattanósak. Vissza kellett fognom magam, hogy ne mutassam ki az érzelmeim, miközben ellátták a bajom. Amikor a faluban léptünk fel, szinte biztos voltam benne, hogy teltházas előadásunk lesz. Kedvencem, mikor Csókán vendégszerepeltünk. Sikerült nagyon-nagyon jól teljesíteni. Az azt követő vendégfogadás is kiváló volt. A fellépések alkalmával mindig volt egy kis lámpalázam, de ha jó volt a közönség, gyorsan elmúlt ez az érzés. Emlékszem, már nagyban a szemlére készültünk, mikor lesérültem. Volt egy jelenet, ahol az ágyon át kellett esnem. Nem jól sikerült a számításom az esést illetően, és nagyon csúnyán összevertem a térdem. És mindez éppen a nagy nap előtt. Emlékezetes maradt számomra.

Nemcsak az előző interjúalanyomnak járt az elismerés, hanem **Zuberec Klementínának** is, aki két alkalommal is elnyerte a legjobb női mellékszereplő kitüntetését. Erről kérdeztem őt.

– A *Helén és a tehén*, *A miniszter félrelép*, a *Páratlan páros* és a *Leszállás Párizsban* darabokban játszottam. Sokat készültem a német légiutas-kísérő szerepemre, amivel díjat is nyertem. A legnehezebb az akcentus begyakorlása volt. A szemlékre izgatottan készültem,

2021. október 15., péntek

mert háromszor is felléptem, de mindig is az itthoni, szajáni közönség reakciójára voltam kíváncsi, mit mondanak a barátok, rokonok, hogyan sikerült az előadás. Jobban izgultam, ha a falubéli nézőknek adtuk elő. Sűrű próbák voltak, 2-3 óráskak. Fárasztó volt, de megérte!

Csókára is szerettem visszajárni, előadni, de Magyarcsernyén is szívesen fogadtak. Értékelték, hogy időt és energiát fordítottunk az előkészületekre. Jó érzés, hogy a közönség szereti azt, amit csinál, hogy nevetnek a poénokon. Volt egy-két meglepetés, amikor a közönség olyanon is nevetett, amit mi már megszoktunk, vagy már nem volt vicces, de olyankor jobb kedvünk volt, motiváltak bennünket.

Az eddigi beszélgetőtársaim fiatal egyének voltak, de a színdarabokban más korosztályt is láthattunk játszani. Ismerjük meg **Fekete Mónikát**. Ha jellemezni kellene pár szóval, akkor azt tudnám mondani, hogy igazán kreatív, örökmozgó és soha el nem fáradó ember. Valljuk be, szülőnek lenni nem könnyű feladat. Helyt kell állni az élet különböző területein is. Mónika három szívtipró fiú anyukája, akinek a mindennapjai nem unalmasak.

– Mi motivált téged, hogy színészkedj?

– Munkahely és három gyerek mellett eléggé pörgős az élet. Ha van szabadidőm, akkor is csinálom valamit. Az a valami a színészkedés. Olyan személyiség vagyok, ha bármit elkezdek, akkor azt végig is csinálom, és arra törekszem, hogy a végeredmény szuperül sikerüljön. Egyszer kaptam egy olyan szerepet, ahol fiatal hölgyikét kellett játszanom. Nem tudtam szívből alakítani, mert az nem én vagyok. Egy profi biztosan el tudta volna játszani, de én mint amatőr, nem. Legjobban tet-

szett a *Leszállás Párizsban* című előadásunk, ahol a bejárónőt játszottam. Olyan személyt, akinek a takarításon kívül még sok más dolga is volt, és már beleunt a napi teendőibe. Állandóan csak azt hajtogattam: „...ez nem személyzetnek való élet!...”. Ezt a mondást még ma is emlegetem. Az az érzés, amikor a darab végén kiálltunk meghajolni, annak nem volt párja. Minél több tapsot kaptunk, annál jobban büszke voltam a társulatra. Rengeteget izgultam, és lámpalázás is voltam. Élveztem, ha olyan szerepet kaptam, ahol önmagam kellett adnom, mert akkor szívből tudtam játszani a színpadon. Volt, ahol dűnnyögő, durcás néni voltam, aki nem bírt magával. Amilyen valójában egy anyuka, amikor éppen elege van mindenből. Összességében szerettem színészkedni, mert ki tudtam bontakozni, sokat neveltünk, és jól éreztem magam, fel tudtam tölteni.

Emlékeznek, mit olvastak az írásom elején? Azt, hogy szeretett falumat értékes emberek lakják. Hát nem megmondtam? A megszólaltatottak csak egy töredéke azoknak a személyeknek, akik sok odaadással azon ügyködtek, hogy míg az előadás tart, elfeledjék az emberek a saját gondjukat, bajukat, bánatukat.

Végezetül Radu Stanca sokatmondó idézetével zárom írásom:

„Úgy beszélj, hogy ha a teremben egy vak ülne, téged hallgatva láthassa, ami a színpadon történik. Hasonlóképpen, úgy mozogj, hogy egy süket, ha tekintetével követ, minden beszédet megérthessen.”

Beszédes Anna

A találkozó nem tréfamester



A szajáni Móra Károly Általános Iskola diákjainak pannója a Találkozóról

A szajáni iskolában Bába Csilla és Bóbán Livia tanárnők vezetésével a felső tagozatosok lelkesen készülnek a Találkozóra. A Kölyök-foyer rovatunkban a diákok munkáit olvashatja, csodálhatja az Olvasó!

Vajdasági Magyar Színház Színhátszók XXV Találkozója (2021) október 15-22. Szaján

A Vajdasági Magyar Amatőr Társulatok sereg-szemléje és nemes versengése, szakmai zsűri véleménye szerint több kategória-ban díjakat osztanak ki.

találkozó különböző településeket látogat meg, ezzel összehozza a közösségeket.

A találkozó nem tréfamester! A találkozó továbbra is, s csakis a színház-csoportoknak köszönhetően: szüntelen keletkezés!

A találkozó napi eseményéről a SÚGÓ című közlőny tájékoztat...

Készítette: Sz. Laura, K. Noémi, N. Martina, P. Dreaqan, A. Nina, M. Dani, Kriszti, D. Jozsi, J. Niki

Szaján 2020. 03. 04.

Sasszemfiókák

A DIÁKSZÜRINK

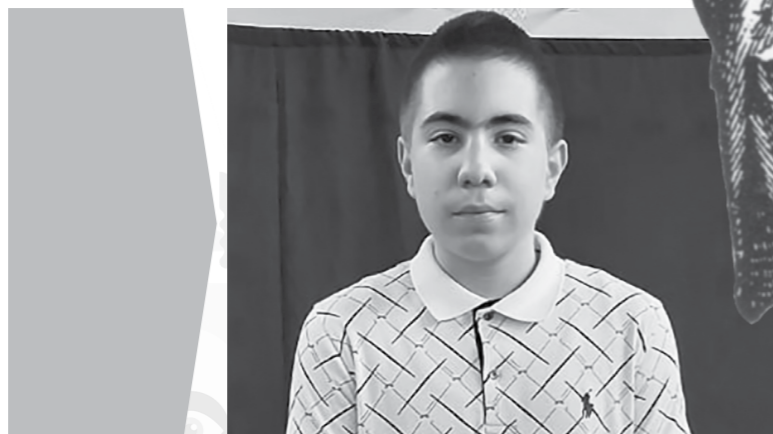
Az idei Találkozó sem múlhat el diákzsűri nélkül. Kovács Petra, Balog Virág Írisz és Borsi Balázs vállalták azt a szerepet, hogy minden előadást megnézznek, majd értékelés után kiosztják az általuk ítélt legjobb előadásnak a diákzsűri díját.

„Az előttünk álló feladat új és nehéznek ígérkező, de mi minden nap lelkesen ülünk majd le a nézőterre, figyelünk és értékelünk. Éljen a kultúra, a színjátszás és a zsűrizés diák szemmel!”

Kovács Petra, 7. osztályos tanuló. Életvidámsága és tudásszomja csillapíthatatlan. Megbízható, odaadó, a tarsolya mindig tele van kreatív ötletekkel és gondolatokkal. Kitűnő tanuló, szereti az irodalmat, a verseket. Egy igazi kis költő veszett el benne. A diákzsűrizés szerepére felkérve meghatódottságában csak annyit mondott, hogy: természetesen igen!



Borsi Balázs, 8. osztályos tanuló. Valódi technikai szakember. Szeret olvasni, kiválóan fogalmaz és mesél meséket. Csendes, komoly fiatalember, aki mindig a maximumra törekszik és küzd céljai eléréseért. A diákzsűrizés szerepére felkérve alapos megfontoltsággal adta meg választát, miszerint: igen, vállalom, ott leszek!



Balog Virág Írisz, 8. osztályos tanuló. A műsorvezetés a szakterülete. Az irodalom megszállottja, imádja a könyveket és a költeményeket. Mindig mosolygós és beszédes. Szeret szerepelni, szereti a kihívásokat és a győzelmet. A diákzsűrizés szerepére felkérve azt válaszolta, hogy: mély tisztelettel, igen!



A találkozó nem tréfa

A XXV. Találkozó szakmai zsűrije

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA



Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. **Horváth Emma, Sebestyén Tibor és Bambach Róbert** csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképző-körében Peter Handke, Déry Tibor darabjait viszik színre, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé Thorton Wilder *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet **Szilágyi László**, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabbal vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben Bambach Róbert rendezésében játszott Tennessee Williams *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és **Árokszállási László** is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, Örkény István *Macskajátékában*, ahol Egérke szerepét alakította. De említhetnénk még a Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai* és meggyógyítása című szatirájában, Kopit Jaj, apu, szegény apu! című művében, a Bernard Shaw *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangvallató* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez

a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszthetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint **Beszédes István, Verebes Ernő, Hernyák György, Bakos Árpád**. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény csizmadia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rozsdaszínország aranya* című előadás és így tovább. A társulat elnyerte a szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

A szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyetteseként vonult nyugdíjba. A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Arany Érdemkeresztrel tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó zsűritagja, de ugyanúgy a diák-színjátszók fesztiválján is több ízben volt tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadóművészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp és továbbra sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

BALÁZS ÁRON

Sterija-, Pataki Gyűrű-, Jászai Mari-díjas vajdasági magyar színművész



Bajmokon nőtt fel, ahol amatőr színészként Barácius Zoltán szárnyai alatt kipróbálhatta magát különböző szerepekben és megszerette a színházat. Középiskolai évei alatt meghívást kapott a Tanyaszínházba, miután végleg ez a pálya mellett döntött. 1995-ben felvételt nyert az Újvidéki Művészeti Akadémiára, ahol 2004-ben diplomázott Hernyák György és László Sándor osztályában. 2005 óta tanársegéd az Újvidéki Művészeti Akadémián.

1998-tól az Újvidéki Színház társulatának tagja 2016-ig.

Játszott még a Veszprémi Petőfi Színházban, Tatabányán, a Jászaí Mari Színházban, Budapesten, a Bárka Színházban, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a Szegedi Nemzeti Színházban, Szabadkán, a Népszínházban, valamint a Kosztolányi Dezső Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban és az Újvidéki Szerb Nemzeti Színházban.

Főbb szerepei:

Cyrano (Rostand: Cyrano de Bergerac) – r. L'uboslav Majera
 Apa (Pirandello: Hat szereplő szerzőt keres) – r. George Ivaşcu
 Pisti (Örkény: Pisti a vérzivatarban) – r. László Sándor
 Kalapos férfi (Szelídítések) – r. Mezei Kinga
 Claude (Dermot-Rado- Ragni: Hair) – r. Nagy Viktor
 Robert (Horace McCoy: A lovakat lelövik, ugye?) – r. L'uboslav Majera
 Amos Hart (Kander-Ebb-Fosse: Chicago) – r. Nagy Viktor
 Platonov (Pojáca, Csehov Platonov c. műve alapján) – r. Fodor Tamás
 Pali (Szép Ernő: Lila ákác) – r. Radoslav Milenković
 Joachim (Verebes Ernő: Teremtőhadjárat) – r. László Sándor
 Gyabkin (Csehov-Kiss Csaba: De mi lett a nővel?) – r. Puskás Zoltán
 John Savage (Nagy V. Várkonyi M.: Szép új világ) – r. Nagy Viktor
 Jurij Petrovskij (Matei Vişniec: A kommunizmus története...) – r. Anca Bradu
 Trigorin (Csehov: Sirály) – r. Radoslav Milenković
 Gálfy (Doboz-Korognai: A tizedes meg a többiek) – r. Lavró Ferenc
 Roch (Hamvai Kornél: Hóhérok hava) – r. László Sándor
 Stomil (Mrožek: Tangó) – Kosztolányi Dezső Színház – r. Puskás Zoltán
 Borisz Karnauhov (Galin: Verseny) – r. Radoslav Milenković
 Dr. Frank-N- Furter (Richard O' Brian: Rocky Horror Show) – r. Nagy Viktor
 Homburg (Kleist: Homburg hercege) – r. Tóth András
 Frederick Fellows (Még egyszer hátulról) – r. Puskás Zoltán
 Alceste I (Molière: A mizantrop) – r. Anca Bradu
 Ő (Maja Pelević: Narancsbőr) – r. Kokan Mladenović
 Kovačić úr (Werner Schwab: Népiirtás) – r. Sorin Militaru
 Ádám (Madách Imre: Az ember tragédiája) – r. Kokan Mladenović
 Madárijesztő (Frank L. Baum - Zalán Tibor: Óz, a nagy varázsló) – r. Puskás Zoltán
 Woland (Mihail Bulgakov: A Mester és Margarita) – r. László Sándor
 Jozan, repülő tiszt (Alabama song - Gilles Leroy regénye alapján) – r. Rahim Burhan
 Berzsián, a költő (Lázár Ervin: Berzsián és Dideki) – r. Mezei Kinga
 Edvard Vergéus, püspök (Ingmar Bergman: Fanny és Alexander) – r. Vidovszky György
 Kokó (Peter Weiss: Marat/Sade c. műve nyomán) – r. Urbán András
 Leonce (Georg Büchner: Leonce és Léna) – r. Diego de Brea
 Johannes Rosmer (Henrik Ibsen: Rosmersholm) – r. Anca Bradu
 Figaro (Opera Ultima – Beaumarchais: A sevillai borbély és Figaro házassága c. művei alapján) – r. Kokan Mladenović
 Salieri (Peter Shaffer: Amadeus) – r. Béres Attila
 Biberach (Katona József: Bánk Bán) – r. Urbán András

Ljionja (Vaszilij Szigarjev: Guppi) – r. Hernyák György
 Kerekes Ferkó (Stein – Jenbach – Kálmán: Csárdáskirálynő) – r. Táborosi Margaréta
 Aca (Miloš Nikolić: Kovácsok) – L'uboslav Majera
 Stanley Kowalski (Tennessee Williams: A vágy villamosa) – r. Guelmino Sándor
 Gudjon (Arni Ibsen: Mennyország) – r. László Sándor
 Férfi (Háy János: Kemping) – r. Pelsöczy Réka
 Petypon du Grelé tábornok (Georges Feydeau: Osztrigás Mici) – r. László Sándor
 Apa (Esterházy Péter: Kis magyar pornográfia) – r. Nikita Milivojević
 Tevje (Stein – Bock: Hegedűs a háztetőn/Violinista na krovu) – r. Béres Attila
 Esti Kornél (Kosztolányi Dezső: Esti-novellái alapján) – r. Mezei Kinga
 Molière (Mihail Bulgakov: Molière avagy az álszentek összeesküvése) – r. Alföldi Róbert
 Béranger (Eugéne Ionesco: Rinocérosok) – r. Nikita Milivojević
 Hendrik Höfgen (Klaus Mann: Mephisto) – r. Boris Liješević

Filmszerepei:

Žurka (2004) – r. Aleksandar Davić
 Đavolja varoš (2009) – r. Vladimir Paskaljević
 Medeni mesec (2009) – r. Goran Paskaljević
 Kad svane dan (2012) – r. Goran Paskaljević

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkorú voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem.

Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönségszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellékgyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizennyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!



A találkozó nem tréfa!mester

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXV. Találkozón

AZ ARCULAT MOTÍVUMÁNAK KIDOLGOZÓJA: VARGA NATÁLIA

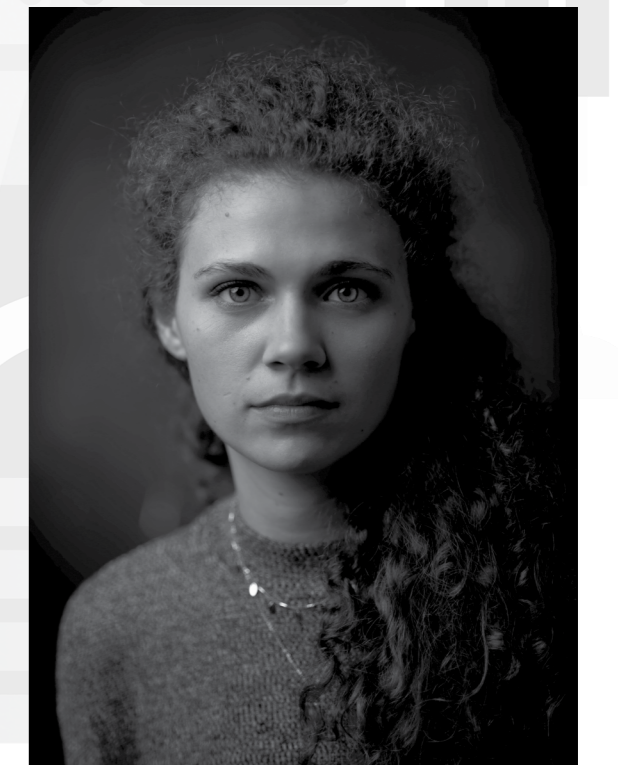


A multikat felváltották a kisebb, akár most alakuló cégek, kezdeményezések. Inspiráló részese lenni a 'kezdeteknek', amikor még minden kialakulóban van, kiforratlan, aztán egyszer csak (∞ munkaóra után) összeáll minden és elkezd működni.

Mindig is fontos volt számomra az egyensúly az alkalmazott és 'művészből' alkotás között. Az erre való törekvés garantálja a projektek sokszínűségét – ebből tudok inspirálódni, ötletet, erőt meríteni.

Hiszem, hogy a legkisebb részfeladathoz is ugyanolyan lelkesedéssel és elhivatottsággal kell hozzáállni, mint 'életünk projektjéhez' – és akkor mindig jól alszunk majd. :)

KÉPZŐMŰVÉSZÜNK, AKI A XXV. TALÁLKOZÓ DÍJAIT FESTETTE: NAGY KORNÉLIA



Azon kevés szerencsések közé tartozom, akik már kiskorukban tudták, mivel szeretnének foglalkozni, ha majd felnőnek.

Én 'rajzművész' szerettem volna lenni. Valahogy így is lett.

Azt kell mondjam, mindig nagyon jól álltak a csillagok, mikor válaszúthoz érkeztem: abban az évben, mikor általános iskolában végeztem, Zentán megnyílt a Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium képzőművészeti szaka (ilyen suli addig még nem volt Vajdaságban), majd egy ottani nagyon kedves tanárom arra biztatott, hogy csak megélné megpróbálni azt a MOME-felvételit (tőle hallottam először a 'MOME' szót.) Így kerültem Budapestre.

Ezt követték a szakmai gyakorlatok, az izgalmas beugrós és fusi munkák, majd az első 'igazi munkahely' – ezzel fejest ugorva a reklámszakmába. Akkor ott úgy éreztem, megnyílt a világ előttem: inspiráló emberekkel találkoztam, globális, ismert nemzetközi cégeknek (is) dolgozhattam. Szép volt, jó volt, elég volt!?! Egyelőre. :)



tudományi szakára. Ekkor már elég sokat rajzoltam. Szerencsémre fél évet helyettesített nálunk Miroslav Jovančić, akinek a biztatására mertem jelentkezni a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának Grafikuművész mesterképzésére.

Nagyon szerencsés vagyok, hogy ilyen fiatalon megtaláltam azt, amit tényleg szeretek. Az egyetemet könnyen és gyorsan befejeztem, mert imádtam. Kiváló tanáraink végig engedtek azt csinálni, ami jól esett, segítettek bontogatni szárnyaim. Rengeteg pályázaton, kiállításon vettem részt, fél évet töltöttem cserediák-ként Lengyelországban, Wrocławban. Diplomamunkámként Tarot kártyát tervezhettem. Csodálatos évek voltak, csodálatos hegyek között, csodálatos emberekkel.

Aztán kénytelen voltam kilépni a művészeti kar varázslatos buborékjából a nagybetűs életbe. És kénytelen voltam belátni, amit már korábban is sejtettem: a tervezőgrafika ren-

geteg ága közül engem a legtöbb nem érdekelt. Leginkább sajnós azok nem, akik jól fizetnek. Nem szeretnék reklámokat, tömegcikket gyártani multicégeknek csak, hogy még több felesleges dolgot termeljünk ennek a kapitalista világnak.

Nagyon fontos számomra, hogy olyan dolgokkal foglalkozzak, amelyek egyeznek az eszméimmel. Szerencsére egyelőre sikerül is.

Leginkább talán a könyvillusztráció érdekelt. Eddig szerencsém volt kilenc könyvet illusztrálni. Például olvasókönyveket a Vajdasági Tankönyvkiadó Intézetnek, amibe mai napig hihetetlen érzés belegendolnom: több száz gyerek fog felnőni a képeim mellett...

Évek óta vezetek rajznaplót. Belőlem képek formájában jönnek ki a dolgok. Igazából úgy érzem, az összes képem a lelkem egy darabja. Ezért néha nehezemre esik ezeket megosztani másokkal, most ezt tanulom. Szeretnék valami nemes ügyet szolgálni, segíteni másoknak. Folyamatosan keresem az utam...

SÚGÓ

A találkozó nem tréfa!

TÖRDELŐNK, NYOMDÁSZUNK, SZERKESZTŐNK, AKI AZ IDEI TALÁLKOZÓ NYOMTATVÁNYAIT KÉSZÍTETTE: PÁL ANIKÓ

Amikor 19 múltam és túl voltam egy félbehagyott zenedén és egy befejezett gimnáziumon, még azt hittem, zenész leszek. Azután a szerelem Pestre hívott, ahol a koncertek és kultúra iránti érdeklődésemet egy nyomdai állásnak köszönhetően tudtam finanszírozni. Akkor még 1997-et írtunk, de leginkább kézzel, mert még a drótposta is csak kezdetleges formában volt jelen a számítógépeinken, az internet is csak akkoriban kezdett befurakodni az életünkbe. Azután szép lassan elvarázsolt az olombetűket követő technika a nyomdai előkészítés asztalán. Eleinte csupán a grafikai előkészítés utáni lépéssel ismerkedtem meg, inkább a kézzel fogható végtermékekkel kerültem kapcsolatba. Majd a 2000-es évek elején egy unalmas ügyfél nyomására elkészítettem az első névjegykártyát. Azóta hálával gondolok vissza erre a pontra, mert ebből született egy igazi szerelem! Ettől a pillanattól kezdve minden szabadidőmet arra fordítottam, hogy autodidakta módon megtanuljam a számítógépes grafika, tördelés, tördelőszerkesztés minden apró trükkjét és mindeközben felfedeztem azt a szabadságot ebben a műfajban is, mint amit a zongorázásban annyira szerettem.

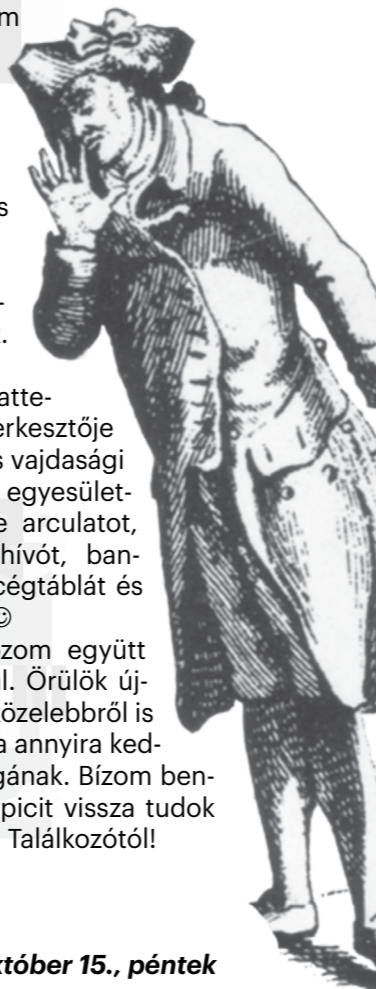
Közben a Szegedi Tudományegyetemen kommunikáció szakos bölcsészként szereztem mesterdiplomát, viszont a tördelésben



és számítógépes grafikában rejlik ezernyi lehetőség annyira elvarázsolt, hogy semmi pénzért nem tudnám feladni egy munkáért. Azért munkáért, mert amivel most foglalkozom, nem tekintem annak. Ez szerelem, elhivatottság, szabadság, ég és föld, virág és szürke füst, alvás és ébrenlét, Chopin és csend, fekete és fehér, egyszerűen minden, amit nyitott és csukott szemmel is látni akarok.

Főállásban a Magyar Állattenyésztők Lapja tördelőszerkesztője vagyok, de emellett számos vajdasági és magyarországi cégnek, egyesületnek készítek megkeresésre arculatot, plakátot, szórólapot, meghívót, bantert, roll upot, névjegyet, cégtáblát és akár egy finom vacsorát is ☺

Idén negyedszer dolgozom együtt ezzel a nagyszerű csapattal. Örülök újfent a lehetőségnek, hogy közelebről is részese lehetek a számomra annyira kedves amatőr színjátszók világának. Bízom benne, hogy munkámmal egy picit vissza tudok adni abból, amit én kapok a Találkozótól!



SÚGÓ

Szemelvények az elmúlt 25 év Találkozóról szóló cikkeiből

AZ ÚJSÁGCIKKEKET OLÁH TAMÁS GYŪJTÖTTE ÖSSZE

„Legyen az amatőr színjátszás pártoló nézője!”

Ma, szombaton és vasárnap Zentán: Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozója

Ha jobban belegendolunk, tulajdonképpen az a furcsa, hogy eddig ilyen nem volt.

A Durindó és a Gyöngyösbokréta, a vajdasági magyar néptáncosok és népzeneészek szemléje egyaránt immár több évezredes hagyományra és múltra tekinthet vissza, a nyelv és a hagyomány megőrzésének egyik legfontosabb alappillére, a színház és az amatőr színjátszás viszont úgy látszik, legfeljebb azzal a tradícióval „dicsekedhet”, hogy hagyományosan a kultúra mostohagyermekének számít ezen a tájon.

Ezen az áldatlan állapotban igyekszik változtatni, és ezt az úrt próbálja most kitölteni a hétfőn Zentán a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozója, szándéka szerint lehetőleg gyökeret teremtve ezzel egy – a Durindóhoz és a Gyöngyösbokrétához hasonló jellegű – (vándor)szemlének, amely folyamatosan ápolná és őrizné a vajdasági magyar amatőr és népi színjátszás értékeit. Tulajdonképpen a háromnapos találkozó megszervezésének és lebonyolításának módja is ezt a célt – egyben a továbbtanulást és továbbfejlődést is – szolgálja, hisz e rendezvény szervesen kapcsolódik a tavaly májusban lebonyolított intenzív rendezői tanfolyamhoz, sőt, bizonyos értelemben annak a folytatása. A szervezők, a zentai Thurzó Lajos Közművelődési Központ és a számbéki Művelődési Ház ugyanis meghívta a tavalyi kurzus több mint 30 résztvevőjét is, mutassák be egymásnak és a közönségnek, az elmúlt egy év alatt mire jutottak, mit csináltak, mit és hogyan ültettek át a gyakorlatba az ott és akkor elsajátítottakból. Nagyon fontos mozzanat a szemle szakmai és baráti találkozó jellege is, mert az elképzelések szerint minden egyes előadást rövid és teljesen nyílt (tehát a közönség számára is látható és hallható) szakmai tanácskozás fog követni, ahol a Magyarországról meghívott szakemberek (Nánay István, a Színház című folyóirat szerkesztője és munkatársai) és a vajdasági magyar színjátszás és rendezés legismertebb egyéniségei (többek között Hernyák György és Vajda Tibor is meghívót kapott a szemlére) elbeszélgetnek a csoport tagjaival és további útmutatásokkal látják el őket. Épp ezért kívánatos lenne, hogy lehetőleg valamennyi résztvevő valamennyi előadást nézze, és valamennyi tanácskozást hallgassa végig, hisz három nap alatt tömérdek információt kaphat, új dolgot tanulhat, összehasonlítási alapot szerezhet. Nem utolsósorban az amatőr színjátszás népszerűsítését, a nálunk újszerű és hagyományteremtő szándékú rendezvény sikerességét és tömegességét hivatott szolgálni a tény, hogy valamennyi előadás ingyenes,

és maga az (elsősorban a közönség felé irányuló) találkozó jelszava is: „Legyen az amatőr színjátszás pártoló nézője!”

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozójának pontos programja a következő:

Április 21., péntek, 15.00 óra: Zentai Szentábrás, Zenta – Uraim Csoport: Bocsnát... (Daniel Keyes Vírágot Algernonnak című műve alapján). Szereplők: Antal Szabina, Gyarmati Katalin, Mezei Kinga, Szorcik Krisztina, **17.00 óra:** Citerabarátok Klubja, Szenttamás – Gyermekszínjátszó Csoport: Eduard Laboulaye: A pofon (mesejáték). Rendező: Fenyvesi József, **19.30 óra:** Ady Endre Művelődési Egyesület, Szaján – Színjátszó Csoport: Csepreghy-Sulhófi: Sárga csikó (Népszínmű), rendező: Sebők Irma. **22.00 óra:** Thurzó Lajos Közművelődési Központ, Zenta – Zentai Szentábrás: Mrozek: Tangó. Rendező: Katona Zs. József m. v. (Kolozsvár).

Április 22., szombat: 10.00 óra: Ady Endre Művelődési Egyesület, Tornyos – Színjátszó csoport: László Tibor: A részeges király szolgája (zenés mesejáték), rendező: Muci Ferenc, **12.00 óra:** Zentai Szentábrás, Zenta – Műhely Csoport: Jean Paul Sartre: A legyek (az előadás a darab egy részletét mutatja be), rendező: Puska Zoltán, **16.00 óra:** Arany János Művelődési Egyesület, Szenttamás: Peter Shaffer: Játék a sötétben (Black Comedy, vígjáték két felvonásban), rendező: Fischer Károly m. v. (Újvidék), **19.30 óra:** Testvériség-egység Művelődési Egyesület, Kisoroszló – Színjátszó Csoport: Bródi Sándor: A tanítónő (színház), rendező: Berta Ferenc.

Április 23., vasárnap, 11.00 óra: Móra Színjátszó Csoport, Csóka: Petőfi (zenés irodalmi játék), színpadra állította: Szabó László, **12.30 óra:** Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kishegyes – Amatőr Színjátszó Szakosztály: Kabaréjelenetek, A benzínügynök, Molnár Ferenc: A színgazdátoknak tetszik és Nádassy-Rejtő: Herkules bonbon. Rendező: Péter Róbert, **15.00 óra:** Petőfi Sándor Magyar Kultúrkör, Óbecse – Amatőrszínház: Vörösmarty Mihály-Görgey Gábor: Handabasa, avagy: a fátyol titka (komédia két felvonásban), rendező: Barta Róbert, **17.00 óra:** Egység Művelődési Egyesület, Kikinda: Csokonai Vitéz Mihály: Özevgy Karnyóné (vígjáték), rendező: Lepár Ferenc, **19.30 óra:** Népkör Szabadka – Kutyaszorító Felhőt Drámai Csoport: Tóth Miklós: Kutyaszorító (Bohózat három felvonásban), rendező: Takács Tibor.

KÓKAI Péter

Elveszettnek hitt értékeink

A Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók 2. Találkozásáról

Most, hogy a március 31-e és április 7-e között lejárt Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók 2. Találkozása kapcsán egy összegező írással szeretnék hozzájárulni a mozgalom értékeinek felmutatásához, óhatatlanul is tolongva kívánok egy régen olvasott megállapításra, mely nagyon is ráillik a hitben, lelkesedésben és szeretetben fogant kisoroszi rendezvényorozatra: a kincs, melyet mindig másutt keresünk, itt van jelentéktelennek tűnő házuk táján. Ezúttal számos előremutató, értéket teremtő és értéket átmentő, megörzítő jelenség tanú lehetünk, mely az amatőr színhátszók jövőjébe vetett hittel ajándékozott meg bennünket. Örömmel szolgált a látott nyolc produkció, mely műfajbeli változatosságával az életképességet bizonyította, hiszen a modern színházi törekvések éppúgy jelen voltak ezen a találkozón, mint a hagyományos színházi kifejezésrendszerek alakuló produkciói. A néphagyományok ihlette és az életrajzot tablószzerűen feldolgozó színháti mellett jól megért a klasszikus értelemben vett vígjáték, zenés vígjáték, s nem utolsósorban a tragédia mint műfaj, mintegy túlröve a résztvevők közegének színházi elvárásait, ízlését. S mint minden tisztességes hagyományokkal rendelkező színházi mozgalom, a házi színházi szerző is bebecsátást kért ezen a találkozón, Kómvésné Nyári Márta és Lukács Márta személyében.

Beigazolódtott az a mély meggyőződés, miszerint a körülményeket csak tudomásul kell venni, mert érdemben a kis közösségek nem mindig képesek azokon változtatni, de az általuk diktált játékszabályokat nem kell elfogadni: önmagunkban kell megtalálni azokat a hiten alapuló belső értékeket és erőforrásokat, melyek a kedvezőtlen körülmények ellenére is, életeli, életigenlő tartalmakat tudnak adni művelődési életünknek. Úgy tűnik, amatőr színhátszókunk ez sikerült.

A szó legnemesebb értelmében vett amatőr előadásokat láthattunk Kisorosziában, ebben az északkelet-bánai helységben, amely kettős ünnep színhelye is volt egyben: a falu lakossága letelepedésének 200. évfordulója fémjelzte a találkozót, ami viszont hitet tett a jövő mellett. Csak rajtunk múlik, hogy a kiteljesedést valóra is váltsuk.

E kisközösség szívvel-lellekkel serénykedett azért, hogy a rendezvénynek méltó keretet biztosítson. Minden produkciót táblás ház előtti játszóterek az amatőrök, megteremtve a kölcsönös kommunikáció feltételeit színház és nézőtér között. Hogy ez mit jelent, nézőhiányban szenvedő hivatásos színházaink fogalmazhatnák meg csak érdemben.

Hogy múlt, jelen és jövő a műfaji sokszínűség összefüggésén túl még milyen mértékben volt jelen ezen a találkozón, erre szeretnék az elkövetkezőkben kitérni. A fellépő együttesek tagjai között a gyermek és ifjú színhátszók éppúgy jelentős szerepet kaptak, mint a közép- és idősebb generáció képviselői. Öröm volt nézni a 7-8 évesek és a 60-65 évesek szimbiózisát a színpadon. Tudjuk, a két világháború között a jugoszláv királyság nem tette lehetővé hivatásos magyar színház megnyitását Vajdaságban, éppen ezért minden magyar ajkú közösség amatőr társulatot tartott fenn, színházi kultúrájának megőrzése, ápolása céljából. Annak ellenére, hogy ma, 1997-ben két hivatásos magyar társulatunk is van, különösen

a szöványtelepüléseken nagyon ritka vendég a magyar színházi előadás. Így ezt az úrt az amatőröknek kell részben betölteniük, s ez óriási felelősséggel jár. A találkozó meggyőzött bennünket arról, hogy e felelősségtudat nagymértékben sajátja amatőrjeinknek. Ezt talán a kikindai Lepár Ferenc amatőr rendező fogalmazta meg a legkézzelfoghatóbban a kerekasztal-beszélgetésen, tanúságát téve az igényesség követelménye mellett, amikor is arra a kérdésre, hogy miért esett a választás éppen Lorára és a Bernarda Alba házára, egyszerűen kijelentette: csak komoly színházi szövegekkel érdemes foglalkozni. Az elszellemelenedett, tömény primitívizmust tartalmazó esztrádkultúra elburjánzásának eme minden nemeset és fennköltet nélkülöző korszakában, az igényességre való törekvés az egyedül járható út, amely a tartalmasabb jövő felé vezethet bennünket.

Az elmúlt időszakban az amatőr előadások gyengéje nemcsak a kiforratlan színházi mozgás és a sok kifogásolni valóra okot adó színházi beszéd volt, de kevés gondot fordított a legtöbb együttes a színhádképre és a kellékekre – egyik nagy kivételként a kanizsai Koncz István rendezte előadásokat kell megemlítenünk – s a jól megválasztott zenei betéteknek is híján voltak legtöbbször a látottak. Erre a régebbi gyakorlatra is rácsóltak a Kisorosziában vendégszereplő együttesek. A legszalagmentesebb és ugyanakkor a legfunkcionálisabb, egyszerűségében is a legértelmesebb színhádképe a Bernarda Alba házának volt, a kellékek megválogatásának tekintetében a legnagyobb, pozitív értelemben vett meglepetést számomra a kupuszinaiak okozták. S ha már erről az észak-bácskai faluról esett szó, szeretném azt is elmondani, hogy olyan profi szinten működő zenekarral rendelkezik ez a társulat, hogy bármely hivatásos színház megirigyelhetné azt. A tőlük látott előadás, valamint a kisorosziák produkciója szolgálhat mintaként arra vonatkozóan is, hogy hogyan lehet megfogalmazni, vagy ha úgy tetszik, átértelmezni az egy-egy előadásra kiválasztott színházi szöveget olyképpen, hogy az a helybeli kifejezésrendszerre épüljön, megtartva ily módon a spontaneitásában gyökerező báját és kellemet, mely nélkül igazi amatőr előadás nem születethet meg.

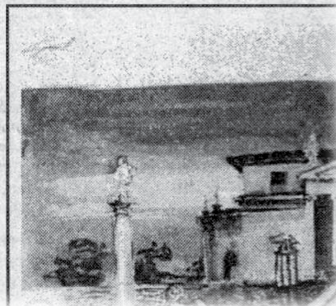
Hogy miképpen lehet túllépni a hagyományosságokat csak konzervatívizmussal megfogalmazó és ápoló, kifejezésre juttató színházi produkciókon, a legpedagógusabbban a temeriniek mutatták meg számunkra. Véleményünk szerint erre az útra kell térniük a zomboriaknak is, lévén, hogy egy jól összejátszó, fiatal tehetségekben bővelkedő együttest ismerhettünk meg bemutatkozásuk során.

A találkozó nyolc produkciójának mindegyike a művelődés számos területének letéteményeseként is értékelhető. A Szent Gellért életét feldolgozó becskeri produkció, a kisorosziák múltját és jelenét felmutató panoráma, vagy éppenséggel a Gárdonyi Géza novelláiból készült válogatás, melyet a szabadkai Némedi Imre tolmácsolt, olyan elemeket is tartalmazott, melyeknek jelenléte tartalmában tovább gazdagította a rendezvényt.

Az itt felsorolt pozitívumok tények, melyeket a látottak alapján fogalmaztunk meg. A sokévi tapasztalat azonban óvatosságra int bennünket. Nevezetesen arról van szó, hogy könnyebb valamit elérni, mint megtartani.

Kisorosziában, egyértelmű, hogy elértünk egy tisztességes színvonalat az amatőr színhátszók összefüggésében. Az elért szintet megtartani, majd pedig felülmúlni a jövő érdekében felelősségteljes feladat. A pillanatnyi kedvező helyzetnek viszont csak a jövő adhat igazolást. Hogy rombolni milyen könnyű, azt mindennapjaink tanúsítják. Ránk az elkövetkezőkben az a feladat vár, hogy az adott körülményeken felülemelkedve megpróbáljunk egy szerteázó művelődési élet kiépítésével.

KÁICH Katalin



Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók XXV. Találkozásának színlapja • Kiadja a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Varga Natália munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Döme Szabolcs, Fábián Mónika, Gondi Martina, Nagy Dominika, Nagy Karina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Székely Zsófia • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gutási Lukács • 2021 októbere, Szaján

